

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera a soudkyň Veroniky Juříčkové a Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **Ing. L. B.**, zastoupeného JUDr. Milanem Štětinou, advokátem, sídlem Jiráskova 614/11, Česká Lípa, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2021, č. j. KÚLK 31118/2021 OSŘ, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 11. 12. 2023, č. j. 59 A 53/2021-67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Městský úřad Česká Lípa (stavební úřad) zamítl dne 1. 2. 2021 podle § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), žádost žalobce o vydání územního rozhodnutí pro umístění čtyř betonových garážových kontejnerů.

[2] Odvolání žalobce žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Ve shodě se stavebním úřadem dospěl k závěru, že záměr žalobce není v souladu s územním plánem města Česká Lípa ani s cíli a úkoly územního plánování. Územní plán obsahuje plochy DP s funkčním využitím pro řadové garáže, kde jsou stavby pro odstavování vozidel regulovány zcela odlišně od plochy BM - bydlení městského nízkopodlažního (RD a BD 1-4 NP), v níž se pozemek stěžovatele nachází. Dle žalovaného

bylo záměrem územního plánu, aby plochy pro hromadné odstavování vozidel v ploše BM vznikaly pouze tam, kde územní plán takovýto záměr jejich znázorněním v grafické části umožňuje. Toto ustanovení územního plánu je dle žalovaného speciální vůči obecnému ustanovení o podmíněné přípustnosti záměrů, které jsou svými provozními charakteristikami a dopravními nároky průkazně slučitelné s bydlením, které slouží zejména obyvatelům v takto vymezené ploše a jejich výměra nepřesáhne 20 % celkové plochy bydlení.

[3] Žalovaný zdůraznil, že garáže zahrnuté v územním plánu města Česká Lípa do plochy bydlení na samostatných pozemcích jako samostatné stavby byly umístěny a povoleny v letech 1960 až 1990 podle předpisů platných v té době a znázorňují stávající stav území. Pro nové stavební záměry platí regulativy platného územního plánu stanovené pro jednotlivé funkční plochy. Není proto možné odkazovat na řadové garáže již dříve realizované na samostatných pozemcích doplňujících bytovou výstavbu v České Lípě a domáhat se tak umístění čtyř betonových garáží v území určeném územním plánem pro bydlení v rodinném či bytovém domě v lokalitě řadových či samostatných rodinných domů, ve které je odstavování vozidel zajišťováno garážemi řešenými převážně jako součást stavby rodinného domu. Do budoucna ve funkční ploše BM nelze umístit a povolit nové garáže, případně pokud dojde k odstranění některých garáží, pak na jejich místě nelze umístit garáže nové jen s poukazem na to, že tam dříve garáže byly. Územní plán vyjádřil zájem obce na postupné přeměně garáží na plochy městského bydlení.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci, který rozsudkem ze dne 14. 7. 2022, č. j. 59 A 53/2021-46 (dále jako „první rozsudek krajského soudu“), rozhodnutí žalovaného zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení. První rozsudek krajského soudu Nejvyšší správní soud zrušil ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 13. 9. 2023, č. j. 6 As 169/2022-17, neboť rozhodnutí žalovaného shledal přezkoumatelným, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Krajský soud ve věci znovu rozhodl a nyní napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Za podstatu sporu označil posouzení, zda je možné žalobcův záměr podřadit pod některý z přípustných způsobů využití plochy BM vymezené v územním plánu. Krajský soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že pokud územní plán pro plochu BM podmíněně umožnil realizaci objektů pro hromadné parkování a odstavování vozidel pouze tam, kde je to v grafické části územního plánu znázorněno, dal tím najevo, že takové objekty nejsou přípustné jako jiné podmíněně přípustné využití, byť za splnění obecných kritérií. Mezi stranami přitom není sporu o tom, že v grafické části územního plánu pro pozemek žalobce nic takového vyznačeno není. Pokud jde o definici pojmu hromadná garáž, krajský soud souhlasil se žalovaným v možnosti podpůrného použití definice obsažené v české státní normě Jednotlivé, řadové a hromadné garáže ČSN 73 6058. Argumentace žalobce, že se jedná o čtyři samostatné garáže, dle krajského soudu nemůže obstát. Sám žalobce žádal o souhlas s *osazením výrobků plnicích funkcí stavby, betonové garážové kontejnery na části pozemku p. č. X v k. ú. a obci Č. L., ulice Š., maximální velikost 14,0 m x 6,0 m, výška 250 cm, odstup od komunikace 2 m.* Za rozhodné nepovažoval ani to, že zařízení žalobce pro hromadné odstavování a parkování vozidel tvoří čtyři vedle sebe stojící železobetonové buňky.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

pokračování

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[7] Stěžovatel namítá, že po zrušení prvního rozsudku krajského soudu upozorňoval, že klíčovým bude výklad pojmu hromadné odstavování a parkování vozidel použitého v územním plánu. Žalovaný navrhl, aby byl tento pojem vykládán dle ČSN 73 6058 Jednotlivé, řadové a hromadné garáže, stěžovatel proto krajskému soudu zaslal výňatky z této normy a předpokládal, že se soud se zněním normy seznámí namísto pouhého přijetí tvrzení žalovaného. Následně stěžovatel poukázal na nesprávnost jednotlivých závěrů žalovaného a krajského soudu. Tvrzení krajského soudu jsou zcela v rozporu se zněním technické normy, ze které dle jeho slov vychází. Dle normy se v případě jednotlivých betonových kontejnerů jedná o jednotlivé garáže, nikoli řadovou garáž. Ta má mezi jednotlivými stáními společnou konstrukci, kterou však záměr stěžovatele nemá, neboť se jedná o čtyři vedle sebe stojící samostatné objekty. V žádosti o územní souhlas stěžovatel uvedl rozměry zastavěné plochy, nikoli objektu. Nelze z ní tedy dovozovat existenci pouze jednoho objektu, jak to činí krajský soud. Krajský soud navíc ničím neodůvodnil svá tvrzení, že argumentace stěžovatele o samostatnosti garáží nemůže obstát a že není rozhodné, zda zařízení pro hromadné odstavování a parkování vozidel tvoří čtyři vedle sebe stojící železobetonové buňky. Neodkázal na žádný právní předpis a jeho tvrzení jsou v rozporu s ČSN 73 6058.

[8] **Žalovaný** ve vyjádření odkázal na řízení o první kasační stížnosti ve věci a v otázce věcného posouzení rozhodnutí žalovaného se ztotožnil s nyní napadeným rozsudkem. Argumentaci stěžovatele o čtyřech samostatných objektech považoval za snahu o zneužití práva, resp. zjevně účelový výklad regulace obsažené v územním plánu. Je třeba vycházet především z teleologického výkladu. V územním plánu je stanoveno, že v dotčené ploše BM (bydlení městské nízkopodlažní) lze záměry na objekty na hromadné parkování a odstavování vozidel umísťovat pouze tam, kde je to v grafické části znázorněno. Na pozemku stěžovatele nic takového v grafické části znázorněno není. Účelem takové regulace je, aby parkování bylo řešeno individuálně u jednotlivých staveb v dané ploše přípustných, tedy zejména na pozemcích rodinných a bytových domů, které jsou zde hlavním způsobem využití, a sloužilo uživatelům těchto domů. Naopak budování větších odstavných ploch či garáží, které neslouží potřebám vlastníka daného pozemku, ale vlastníkům okolních nemovitostí, je zde nežádoucí. Podle žalovaného je lhotežné, zda jsou garáže stěžovatele stavebně propojeny. Jedná se o hromadné parkování vozidel, které je v rozporu s účelem regulace dané plochy.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[10] Nejvyšší správní soud se zvlášť zabýval přípustností kasační stížnosti ve vztahu ke skutečnosti, že jde o opakovanou kasační stížnost (viz výše). Podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem soudu.

[11] Smyslem výše uvedeného ustanovení je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud musel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil. K výkladu uvedeného ustanovení se vyjádřil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, ve kterém uvedl, že *„ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. (...) Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným.“*

[12] V řízení o první kasační stížnosti žalovaného se Nejvyšší správní soud zabýval přezkoumatelností rozhodnutí žalovaného, jejíž deficit mu krajský soud vytkl. Otázky vznesené nyní v kasační stížnosti stěžovatele tedy Nejvyšší správní soud dosud neřešil, protože je kasační stížnost přípustná.

[13] Nejvyšší správní soud dále posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Stěžovatel upozorňuje na nedostatečné odůvodnění napadeného rozsudku a napadá konkrétní tvrzení krajského soudu. Závěry krajského soudu je však nezbytné vnímat ve vzájemné souvislosti, nikoli izolovaně, jak to činí stěžovatel. Ze shrnutí v bodě 17 napadeného rozsudku je zjevné, že dle krajského soudu nemůže obstat argumentace stěžovatele samostatností garáží, neboť sám stěžovatel požádal o územní souhlas s *osazením výrobků plnicích funkcí stavby, betonové garážové kontejnery na části pozemku p. č. X v k. ú. a obci Č. L., ulice Š., maximální velikost 14,0 m x 6,0 m, výška 250 cm, odstup od komunikace 2 m*. Samostatnost čtyř vedle sebe stojících kontejnerů krajský soud nepovažoval za rozhodnou ani ve vztahu podřazení záměru pod pojem zařízení pro hromadné odstavování a parkování vozidel. Odůvodnění, byť stručné, tedy napadený rozsudek obsahuje. Na závěry krajského soudu ostatně stěžovatel sám reaguje, fakticky tedy vyjadřuje spíše svůj nesouhlas s krajským soudem.

[15] Krajský soud za zásadní spornou otázku správně označil možnost podřazení záměru stěžovatele pod některý z přípustných způsobů využití dané plochy, přičemž se ztotožnil s hodnocením žalovaného. Vyjádřil se rovněž k výkladu pojmů technické normy, je proto pochopitelné, že stěžovatel nyní staví svou argumentaci na výkladu pojmů užitých právě v ní. Rozhodnutí žalovaného je však postaveno na rozporu záměru stěžovatele s územním plánem a s cíli a úkoly územního plánování v něm vyjádřenými. Možnou relevantnost definic v technické normě žalovaný vnesl do řízení až ve vyjádření k žalobě, v rozhodnutí žalovaného odraz nenachází.

[16] Právě soulad či rozpor záměru stěžovatele s územním plánem je v projednávané věci podstatný. I bez použití pojmů technické normy je přitom zjevné, že záměr stěžovatele není s územním plánem v souladu. Umožnil-li územní plán za splnění obecných předpokladů umístit do plochy objekty a zařízení pro hromadné odstavování a parkování vozidel

pokračování

vyznačené v grafické části, vyloučil umístění takových objektů a zařízení mimo tyto vyznačené plochy. Mezi stranami přitom není sporné, že na pozemku stěžovatele takové plochy vyznačeny nejsou. Co se týče pojmu hromadného odstavování a parkování vozidel, krajský soud sice vyšel podpůrně i z technické normy, nicméně nejdříve odkázal na výklad žalovaného a ztotožnil se s ním. Rovněž Nejvyšší správní soud souhlasí s hodnocením žalovaného, podle kterého bylo účelem zvolené podoby regulace území územním plánem zajistit parkování vozidel jednotlivě na pozemcích „hlavních“ staveb, jinak jen tam, kde to územní plán výslovně připustí, nikoliv (hromadně) umístěním objektu pro parkování (a to i bez ohledu na jeho stavebně technické řešení) na samostatném pozemku, na úkor hlavní funkce plochy BM. Stavební objekt se čtyřmi parkovacími stáními v podobě, v jaké je přestřel stěžovatel, představuje hromadné parkování vozidel, které s touto plochou městského bydlení není v souladu, byť by splňovalo ostatní (obecné) podmínky přípustnosti. Z pohledu souladu s územním plánem v tomto konkrétním případě není podstatné, zda jde o jeden objekt či čtyři objekty dle pojmů využitých v technické normě, neboť se stále jedná o objekt pro hromadné parkování vozidel přípustný pouze v plochách vyznačených v grafické části územního plánu. Vzhledem k těmto skutečnostem napadený rozsudek, potažmo rozhodnutí žalovaného, v přezkumu zákonnosti ob stojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2024

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu